

<<

aan sportopleiding Cios, wordt zij beleidsambtenaar voor minderheden en vluchtelingen in Heerenveen en geeft ze ook taallessen aan Turkse en Marokkaanse vrouwen van gastarbeiders.

„Moslims. Het was de tijd van ayatollah Khomeiny. Wij hoorden toen nooit iets positiefs over de islam. Ook ik was wantrouwend en die vrouwen naar mij ook, omdat ik christen was en hen vast wilde bekeren. Een Marokkaanse imam opende mij de ogen met de vraag of we een dialoog konden beginnen voor beter begrip.”

KRITISCH

Dat is voor haar het signaal om een theologiestudie te volgen aan de agogisch-theologische rooms-katholieke opleiding in Zeist. Halverwege de studie komt kardinaal Jo Willebrands vertellen dat de opleiding stopt, omdat die te kritisch op de kerk is.

„Toen heb ik gezegd: ‘Meneer, dat kunt u niet maken’. Hij antwoordde dat ik hem met eminentie moest aanspreken. Wij konden uiteindelijk de studie afmaken op de Katholieke Universiteit van Utrecht.”

Haar scriptie gaat over hoe moslimvrouwen hier op eieren moeten lopen, het wordt meteen een boek. „Wij moesten in die tijd als Nederlanders met hen mee integreren. Ik organiseerde bijvoorbeeld een zwemmuur bedoeld voor moslimvrouwen, maar je zag daar opeens ook allemaal Nederlandse vrouwen die vanwege hun postuur normaal niet durfden.”

Ze wordt oecumenisch opbouwwerker bij zeven verschillende kerken van de stad Groningen. Daar volgt ze ook de kerkelijke studie voor dominee.

Hoewel ze al jaren haar nieuwe gezicht heeft, krijgt Corry Nicolay, inmiddels dominee in de Nederlandse Hervormde Kerk, midden jaren negentig op vakantie in Egypte nog een aparte reactie. Een handelaar in snuisterijen strijkt met zijn hand langs haar wang. De man hangt haar gratis een kettinkje met een scarabee om de hals. Een onopvallend mestkever die door de woestijnbewoners standaard in het zand wordt weggetrapt.

„Dat diertje kruipt dan vaak weer omhoog, omdat het door zijn sterke schild niet dood is. Het torretje zat in het vrouwenteken Ankh, een cirkel met een kruis. Dat zag ik meteen. Die man moet gevoeld hebben dat ik ook iets heb overleefd. Ik draag dat kettinkje altijd.”

Dus ook in 1998 bij weer een ernstig verkeersincident. Op weg van dwarsfluitles in Drachten naar Heerenveen ziet de altijd stevig doorrijdende predikant plotseling een grijze muur voor zich. Op twee linkerwielen rijdt ze na de botsing nog even door, klapt weer op alle vier en komt in de berm tot stilstand. Een aanrijding met een forse zitbank die van een aanhanger is gevallen. Zonder kleerscheuren komt ze eraf.

LES

Als je zo vaak ontsnapt, moet je van het leven dat je telkens opnieuw wordt gegund iets maken voor anderen. Dat is de les die Nicolay leert uit wat zij ‘haar vrijages met de dood’ noemt. Zij groeit uit tot een idealist en een activist voor vrouwen, vluchtelingen en voor interreligieuze contact. Vanuit christelijke kring krijgt ze nogal eens schampere reacties over haar warme contacten met vertegenwoordigers van alle denkbare geloofsrichtingen.

„Moslims zeiden mij dat ik mij toch gewoon bij hen kon aansluiten. Dan maakte ik ze duidelijk dat ik alle godsdiensten gelijkwaardig vindt, maar dat ze niet gelijk zijn. Ik ben en blijf christen.” Bij het mede door haar

“’S ZONDAGS LAGEN ER DIVERSE BOSSEN BLOEMEN VAN KERKEN BIJ ONZE VOORDEUR

opgerichte Platform Kleurrijk Fryslân is ze inmiddels vertrokken. Ze is nu adviseur van Kleurrijk Vrouwenwerk Heerenveen. Ook letterlijk is Nicolay kleurrijk: overal valt ze op door haar felle uitdossingen.

Haar idealisme is met de paplepel ingegoten. Een half jaar na Corry's geboorte verhuizen vader Auke Bouwer en moeder Magdalena met hun twee dochters van Metslawier naar Leeuwarden. Daar wordt hij kandidaat-notaris en later notaris. Eerst wonen ze in een bovenhuis aan de Archipelweg, daarna in een flat aan de Corellistraat en uiteindelijk in de Potgieterstraat.

„Mijn vader was een man van ethiek en integriteit. Hij wilde als bakkerszoon die door kon leren niet op stand wonen. Mijn moeder was in de jaren vijftig de eerste vrouwelijke ouderling in de Leeuwarder kerken. Zij wilde het heel goed doen, zodat meer vrouwen ambtsdrager konden worden.”

Na de gemeenten van Arum/Kimswerd en Oldelamer/Oldetrijne als predikant te hebben gediend, is de pijp bij Nicolay in 2010 opeens leeg. Haar man krijgt een vleeseter in het bovenbeen. Die eet het bindweefsel, vermeerdert zich snel en geeft gif af. Door zijn sterke sportlichaam redt hij het.

„Toen Bote in diepe coma lag, droeg Rabbi Jacob de Leeuwe het grote Sabbatsgebed op vrijdagavond aan ons op. Ook in moskeeën in Leeuwarden en Heerenveen werd aan ons gedacht. In diverse tempels in Nepal brandden zaterdag lichtjes voor ons.

’s Zondags lagen er diverse bossen bloemen van kerken bij onze voordeur. Ik voelde

mij gedragen vanuit het geloof in God, die ook als Allah, Adonai en OHM wordt beleden. God is geen hokjesgod.”

Zij raakt zelf via haar man ook besmet. Bij een sterke penicillinekuur krijgt ze hartklachten en -ritmestoornissen.

„Gelukkig werd ik door een vriendin op vrouwencardioloog Angela Maas in Zwolle gewezen. Die zei dat ik doodziek was, maar tegelijk ook nog sterk. Een dag voor mijn verjaardag in 2011 kreeg ik een ablatie. Een ingreep waarbij ze via je lies stoorpunten opzoeken in je hart. Ik zag er wel veertig op het scherm. Je voelt door je hele lichaam pijn als ze bezig zijn. Na de ingreep kreeg ik mijn energie terug.” Die dag viert Nicolay elk jaar als haar ‘wedergeboorte’.

NEPAL

Als voorzitter van de Stichting Studenten en Musahar Project Nepal belandt ze in 2015 met haar man en de bekende Vlielandse Jan Houter in het epicentrum van de zware aardbeving in dat land. Ze zijn elkaar een tijdje kwijt als de aarde met veel gegrom en stofwolken in beweging komt. „We overleefden, maar zagen om ons heen vele doden en grote verwoesting. Hals over kop onderweg naar de hoofdstad Kathmandu was er hetzelfde beeld. Daar sliepen we twee nachten met grote naschokken in de openlucht.”

De dood komt op een heel andere manier dichtbij als ze een roep om hulp krijgt van de kinderen van de vorig jaar door hun jongste zoon om het leven gebrachte Margreet Andriol en Jos Verdonk uit Katlijk. De predikant bracht in 2000 een zwervend vluchtelingen gezin met zeven kinderen gedurende een maand onder in de Moskoupleats van het stel. „Sindsdien hadden wij contact. Margreet en ik werkten ook wel samen op avonden. Zij vertelde over astrologie, ik over het geloof.”

„Ik kreeg de vraag of ik het afscheid wilde leiden. Jullie weten dat ik dominee ben, heb ik gezegd, maar ik doe het vanuit de overtuiging van jullie en jullie ouders. Een kerk kon dus niet, een buurthuis ook niet. In overleg met de kinderen en Slachtofferhulp kwamen we op het Posthuistheater. Grote foto's van beiden en de urnen met hun as van de crematie stonden er. Veel lichtjes ook, de horoscoop en een engelen spel met briefjes om gedachten en gevoelens kwijt te kunnen. Ik heb gezegd dat hun mooie levensspoor hier niet ophield.”

Ze krijgt van enkele collega-predikanten negatieve reacties op het leiden van die bijeenkomst. „Maar ik was daar niet meer dan een medemens bij wie die kinderen zich veilig voelden.”

„Van een preker ben ik door al mijn ervaringen veranderd in een verteller van Bijbelse en actuele verhalen.” Op de preekstoel staat ze liever niet bij de vele diensten die ze nog doet. Ze vertelt graag gelijkvloers, liefst ook nog rondlopend. „Ik wil beneden zijn, bij de mensen. Stomverbaasd dat ik hier nog beneden ben.”

